

Orgaandonatie. Alsof je een ijskast leeghaalt.

In een poging om nog meer orgaandonoren te werven is deze week omgedoopt in de Donorweek. Opvallend is het eenzijdige perspectief waarbinnen dit gebeurt. Het perspectief van de naastenliefde. Dit past in iedere religieuze traditie waardoor een ieder zich erdoor voelt aangesproken.

Je organen afstaan na je dood om een ander aan een beter leven te helpen, dat doet toch iedereen? Als je dood bent heb je toch ook liever dat de inhoud van je ijskast onder burens wordt verdeeld, in plaats van dat alles wordt weggegooid? Dat zou toch zonde zijn.

Maar is het alleen maar een eenvoudige daad van naastenliefde? Ik mis een tegengeluid. Een geluid uit de levensbeschouwelijke hoek, waardoor de keuze voor orgaandonatie meer wordt dan alleen maar een materiële.

De keuze lijkt nu heel eenvoudig. Je bent dood, dus wat maakt het uit. Maar daarmee doen we ons lichaam en geest te kort. Immers, ons bewustzijn zetelt in heel het lichaam. Elk lichaamsdeel heeft zijn eigen herinnering en zijn eigen onderscheidend vermogen. Als we instemmen met orgaandonatie zullen de artsen die ons hersendood hebben verklaard het lichaam kunstmatig in leven houden om de betreffende organen te verwijderen. Daarna laten ze het onvolledige lichaam, en daarmee het onvolledige bewustzijn, sterven.

Het is mijn overtuiging dat een lichaam tijd nodig heeft om het bewustzijn 'los te laten' als het sterft. Dat moet in rust en vrede kunnen gebeuren. Onze tradities voorzien daar ook in, door het houden van een wake en andere rituelen. Ik kan

me dan ook niet anders voorstellen dan dat orgaandonatie tot 'sterfstress' leidt in het proces van overgang waarin een stervende verkeert.

Het is tijd voor een tegenbeweging waarin we ons sterven onder ogen durven komen en respecteren. Het zou de rijksoverheid sieren als ze in hun campagne ook ruimte maken voor de nee.

Joost van Alfen, Abbekerk